

АТОМНИК

України

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ
АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

№25 (1200) 1 грудня 2025 року
Заснована 1 грудня 2000 року

ДУШЕВНО

Людмила Гап'юк ділиться спогадами про довгий творчий шлях рідної газети

сторінка 1-2

АКТУАЛЬНО

Читайте про нинішній колектив «Атомника», тих, хто прагне, щоб вам було корисно і цікаво

сторінка 3

БІЛЯ ВИТОКІВ

Журналістка Лілія Соколова захоплює розповідями про найяскравіші моменти роботи

сторінка 4

ПРИВІТАННЯ

25 років разом: сила видання, яке об'єднує

Дорогі друзі!

1 грудня наша газета святкує свій 25-річний ювілей. Ця дата — не просто календарний день, а важливий рубіж, що дає можливість озирнутися, оцінити зроблене та з новою енергією рухатися вперед. Вважаю це чудовою нагодою від щирого серця подякувати всім, хто був причетний до створення газети і багаторічної роботи над «Атомником України», а також тим, хто сьогодні продовжує її розвивати, вдосконалювати і надихати новими змістами.

Ми всі пам'ятаємо талановиту й порядну Людину — першого редактора Миколу Васильовича Петриченка, який заклав фундамент видання і визначив його високі стандарти. Величезна шана і щирі побажання всіх гараздів його наступниці, Людмилі Яківні Гап'юк, а також усім, хто протягом багатьох років докладав сил до роботи над газетою і її сталого розвитку.

Теплі слова хочу адресувати й нинішньому творчому колективу. Уважно спостерігаючи за його роботою, я бачу, наскільки значних зусиль



команда докладає, щоб газета залишалася майданчиком, де чітко проговорюються проблеми працівників-атомників, виразно звучить позиція профспілки, а найважливіші події, спірні питання та досягнення профспілкового руху знаходять професійне й змістовне висвітлення.

На сторінках «Атомника» у цей непростий для країни час ми чуємо голоси наших колег, які пішли захищати Україну, та голоси спільчан, котрі допомагають фронту. Це щирі, правдиві історії наших героїв і волонтерів, які надихають та нагадують, наскільки сильною є наша Атомпрофспілка.

Резонанс, який викликають підготовані матеріали, переконливо підтверджує: ми маємо потужний інструмент у боротьбі за права працівників і у зміцненні профспілкового руху.

Радію, що наше видання крокує в ногу з часом, зберігаючи вірність своїм принципам. Бажаю колективу редакції та всьому широкому колу атомпрофспілчан, які долучаються до обговорення актуальної проблематики, сил, впевненості й натхнення для подальшого розвитку!

Валерій Матов,
Голова Атомпрофспілки

ДУШЕВНО

Живи, «Атомнику», довго-довго, змінюйся, розвивайся! Ти потрібен!

Мій «Атомник України» — моя велика любов, а колектив редакції — не лише мої колеги, то як моя сім'я, мої друзі. Щирі, талановиті, віддані газеті професіонали. 23 роки з ними пліч-о-пліч і в радощах, і в смутку. Саме про них згадуватиму сьогодні. А ще — про авторський актив, який допомагав наповнювати газету цікавою та змістовною інформацією. Про засновника «Атомника України», керівництво Атомпрофспілки, які не диктували свої умови, завжди підтримували, раділи та захищали.

До «Атомника» мене запросив Микола Петриченко, найкращий з головних редакторів, які були у моєму журналістському житті. Я й сама свого часу була головним редактором у декількох газетах, які створювала з нуля. Зокрема, і «Рятувальник», що належав Міністерству за питань надзвичайних ситуацій та у справах за-

хисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи. Газетою опікувалося агентство «Чорнобильінтерінформ», там ми й познайомилися з Миколою Васильовичем. Він був головним редактором «Вісника Чорнобіля» — газети з епіцентру атомної катастрофи.



Заступницею головного редактора «Атомника України», а одночасно й відповідальним секретарем редакції, я стала у липні 2001 року. На той час штат уже був сформований із двох завідувачів відділів — Лілії Соколової та Павла Пруднікова, фахівця комп'ютерного набору та верстки Анни Гоп і головного бухгалтера Олени Желудкової, яку згодом запросили на роботу в бухгалтерію ЦК Атомпрофспілки, а до нас прийшла Людмила Розка.

Павло Прудніков також до не затримався в редакції, його, як талановитого організатора, креативну особистість, обрали лідером молоді Атомпрофспілки. Але завдяки йому й Анічці Гоп у «Атомнику» народилася молода сім'я. Ми святкували разом і їхнє весілля, і появу на світ двох донечок. Допоки наша молода мамочка перебувала в декретних відпустках, ми мали у колективі ще двох гарних дівчат — Ірину та Тетяну Новіко-

вих. Їхні кандидатури запропонувала Анічка. А все, що вона робила, було добротно, на совість. Так є й донині.

Аня Пруднікова була для мене як донечка. Дуже відповідальна, старанна, уважна, роботяща. А ще добросердечна, щедра, жертвна. Її, як донечку, любив і Микола Васильович, і колектив апарату ЦК Атомпрофспілки. Певний час вона була скарбником у профкомі, де її лагідно називали «скарбничкою». Вона, дійсно, скарб для тих, хто з нею поруч.

У нашому невеличкому штабі редакції, секретаріаті, нас було троє. Окрім мене й Ані ще Наталія Кравченко, наш літературний редактор. Грамотна, строга, принципова! Вона завжди була для мене особливою — дуже щирою і порядною людиною.

Закінчення на 2-й стор.

У СФЕРІ ВПЛИВУ АТОМПРОФСІЛКИ
ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІДПРИЄМСТВА
МІНЕНЕРГО УКРАЇНИ,
МІНПРИРОДИ, МІНОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ ТОЩО



ДОСЯГНЕННЯ

Вітаємо з перемогою!

У переддень свого ювілею наша газета «Атомник України» посіла почесне II місце в конкурсі «Найкраще корпоративне медіа України-2025».

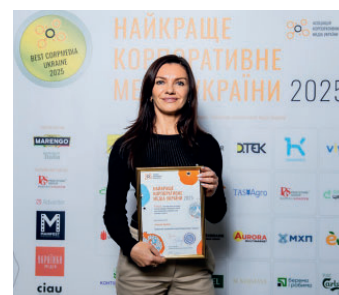
Цей конкурс був заснований Асоціацією корпоративних медіа України, громадською організацією, яка об'єднує професіоналів та експертів у сфері корпоративних комунікацій, маркетингу, PR, журналістики, реклами, 20 років тому.

Серед учасників конкурсу — українські філії гігантів міжнародного бізнесу, суто вітчизняні бізнес-проекти, провідні державні компанії. Рік за роком кількість конкурсантив зростала, бо-

ротьба за призиви місця ставала все більш запеклою, а завдання, що стояли перед журі, ставали дедалі складнішими.

«Атомник України», вперше долучившись до змагання, одразу здобув почесне призове місце серед 67 проектів. Видання Профспілки працівників атомної енергетики і промисловості отримало винагороду — за важливу місію інтегратора, системну побудову комунікацій в атомній галузі, професійність, людяність, силу підтримки і єдності.

Журі, вручаючи диплом, високо оцінило переваги оновленої газети та побажало творчому колективу подальшого звершення.



АКТУАЛЬНО

Сторінки Атомпрофспілки набувають дедалі більшої популярності

Звістка про те, що Олександр Валентинович Юркін, засновник Атомпрофспілки, у 2000 році вирішив створити газету, була для мене дуже вчасною: я щойно повернувся жити в Україну і шукав роботу. Наявність журналістського досвіду на телебаченні та в періодичних виданнях і те, що моя мати була ліквідатором аварії на ЧАЕС (а отже, атомна тематика є не чужою), відіграли ключову роль в ухваленні моєї кандидатури, і кореспондентська робота закипіла: відрядження, інтерв'ю...

Мені багато доводилося спілкуватися з молоддю, і ця категорія працівників на своєму II з'їзді обрала мене очільником Молодіжної організації. У 2009 році, коли я обійняв посаду заступника Голови Атомпрофспілки, газета знову стала у фокус моєї уваги, адже до кола обов'язків увійшла відповідальність за інформаційну політику. Сьогодні продовжую тримати руку на пульсі та допомагаю визначати тематику, яка має стояти на порядку денному в процесі висвітлення профспілкового життя.

Знайомство з атомниками стало для мене чудовим відкриттям. Тут я почав освоювати зовсім нову для себе тематику. Так, наша родина до 1986 року жила у Прип'яті, але після того я не мав стосунку до сфери енергетики і не був обізнаний щодо сучасного стану атомної галузі. Але це не стало перепорою. Раніше, працюючи журналістом, я спеціалізувався на тому, щоб знаходити цікаві життєві сюжети. Так само і в «Атомнику України» намагався робити акцент на розповідях про людей, про їхні історії. Численні поїздки на виробничі майданчики і незліченні розмови з професіоналами своєї справи допомогли мені настільки глибоко зануритися у проблематику, що життя атомників стало і моїм життям: навіть не працюючи на станції, я почав розуміти, чим живуть наші підприємства, що турбує людей, яка етика і яка культура об'єднують колективи.

Подарунком стало і знайомство з колективом. Однак, якщо я скажу, що з тодішнім головним редактором газети, Миколою Васильовичем Петриченком, у нас відразу склалися чудові трудові взаємини, то це буде неправдою 😊 Микола Васильович завжди дотримувався чітких проукраїнських позицій, і припускаю, дещо дратувався від того, що я не знав української мови і здавав тексти, пропустивши їх через автоперекладач.

Про те, які перли видавала зовсім недосконала тоді програма, певно, зможе багато чого згадати наш літературний редактор, Наталія Миколаївна Кравченко. В редакції й досі згадують історію про те, як програма «перестаралася» і переклала прізвисько профспілкового лідера ЗАЕС Наталії Скорих як «Швидких», і це помітили в останню мить.



Окрім того, ми з Миколою Васильовичем мали різні погляди на подачу матеріалів: він, журналіст за освітою, спирався на певні шаблони і стереотипи, а я діяв, як сам вважав за потрібне. Та з часом нам вдалося порозумітися, проговорити й вирішити всі суперечності... І Микола Васильович став для мене дуже рідною людиною, якщо не батьком, то майже старшим відомком. Це був надзвичайно цікавий співбесідник, блискучий професіонал, людина кришталевий честості.

Під старість йому була й заступниця головного редактора, Людмила Яківна Гап'юк, яка нещодавно переїхала жити до дітей у США — надзвичайно професійна, порядна, чесна людина.

Сьогодні колектив редакції оновився і перед ним стоїть безліч нових завдань.

Серце «Атомника України»

ДРАЙВЕР ІННОВАЦІЙ

Марічка Кормушкіна має понад 20 років журналістської і редакторської роботи. Творчій та управлінській досвід дозволили їй заснувати власну справу — створення і ведення корпоративних видань і мереж для працівників. Започатковані нею проекти мали неабиякий успіх за рахунок застосування до роботи найвищих стандартів і розуміння того, що на передньому плані завжди повинна стояти Людина.

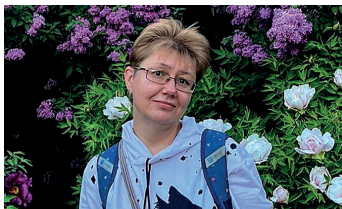


Ці ж принципи вона послідовно застосовує, очолюючи колектив пресцентру. Оновлення дизайну газети, зміна формату подачі матеріалу, інтеграція видання і цифрових каналів комунікації в єдине ціле — щоб «Атомник України» був тим сучасним майданчиком, на якому продовжує виразно звучати голос профспілки.

«Для мене стало відкриттям, яким потужним інструментом впливу є профспілка. За два роки роботи тут я закохуюсь у цю справу і прагну зробити все, щоб працівники, спілчані усвідомлювали, яка це потужна рушійна сила, і цінували те, що вони є частиною Атомпрофспілки».

ХРАНИТЕЛЬКА ТРАДИЦІЙ

Анна Пруднікова прийшла в «Атомник України» 25 років тому. Для неї це було перше місце ро-



Увесь світ сьогодні повертається до читання друкованих видань

Молодь завжди була рушієм профспілки. Я хочу наголосити на цьому не лише тому, що очолював молодіжне крило профспілкового руху. Мені видається важливим моментом те, що Олександр Валентинович, коли заснував Атомпрофспілку, мав усього 35 років. Проте це в доволі молодому віці він спромігся відразу вибудувати дуже потужну організацію, закласти її організаційні, корпоративні й соціальні принципи, які актуальні й сьогодні, нинішні лідери їх дотримуються і розвивають. Напевно, саме тому наша молодіжна організація зміцнюється, дедалі більше набирає потуги.

Змінюється й наша газета. У «Атомника України» бували як злети, так і падіння, подекуди навіть звучали сумніви у тому, чи потрібно видавати друковану газету взагалі. Але те, що наше видання продовжує жити і вдосконалюватися, вважаю досягненням. Відмовлятися від офіційно зареєстрованого засобу масової інформації, як на мене, вкрай недоцільно. Так само, як і відмовлятися від паперової версії, адже увесь світ сьогодні, переживши хвилю захоплення цифровими виданнями, масово повертається до друкованих ЗМІ. Мені самому приємно взяти до рук оновлену газету 😊 І водночас приємно, що в цифровому світі ми також рухаємося динамічно. Сторінки Атомпрофспілки в інтернет-просторі набувають дедалі більшої популярності, а це означає, що ми рухаємось у правильному напрямі.

Павло ПРУДНІКОВ,
заступник Голови Атомпрофспілки

НАШІ ЛЮДИ

Ефективний інструмент популяризації профспілкового руху

Вітаю газету «Атомник України» з ювілеєм! Від усієї душі бажаю розвитку, процвітання та великої кількості шанувальників, підписників! Пам'ятаю, що коли була активісткою, з нетерпінням чекала кожного випуску газети, особливо після молодіжних заходів, щоб побачити наші світліни і коментарі!

З часом газета ставала дедалі цікавішою, фокус моєї уваги поступово переходив на профспілкову діяльність. Тому дуже важливо мати такі джерела інформації, як газети, журнали, соціальні мережі, вони є ефективним інструментом популяризації профспілкового руху!

Я бачу, як дівчата (редакція газети) багато працюють, збирають інформацію і комунікують з різними людьми, щоб кожні два тижні ми отримували свіжий, сучасний, наповнений та цікавий випуск.

Дякую їм за їхній труд, небайдужість, витрачений час на вихідних і бажання вдосконалюватися та поширювати актуальну інформацію про всі наші профорганізації та Атомпрофспілку в цілому!

Христина ЛЕВЧЕНКО,
голова Організації молоді Атомпрофспілки



У ритмі сучасності відчувати свого читача

Моє перше знайомство з газетою «Атомник України» було на робочому місці на Рівненській АЕС. З профспілкового комітету завжди передавали один примірник на зміну чеку ТАВ. І коли випадала нагода перепочити, я з радістю читав про події, що відбувалися в нашій галузі.

Пізніше я сам став активістом профспілкового руху і знайомився з людьми з різних підприємств України нашої галузі. Газета мені стала ще цікавішою, бо в кожному номері я міг зустріти інформацію зі знайомими мені людьми.

«Атомник України» — це видання, відкрите для своїх спілчан. Будучи головою Організації молоді, я не раз сам надсилав публікації і матеріали, які завжди розміщували в газеті.

Наразі газета оновила свій дизайн і подачу матеріалів, і це свідчення того, що видання в ритмі сучасності відчуває свого читача. Адже все змінюється, змінюється і читач. Теперішній читач бачить безліч інформаційних джерел, інформаційні канали перенасичені інформацією, і викивають ті, хто надає максимум корисної інформації у порівняно невеликих текстах.

Бажаю газеті й надалі тримати актуальність, і ще довгі роки інформувати наших атомників про головні події!

Павло ОЛЕЩУК,
помічник Голови Атомпрофспілки

БІЛЯ ВИТОКІВ

Перше слово — від Бога

Я любила відрядження. Відчуття виходу за коло повторювання буденних справ, нові враження й нові теми для роздумів. У перші роки існування «Атомника України» поїздки були частими, мене жартома називали «найбільш виїзний кореспондент». У редакції практикували й виїзди усім творчим колективом на підприємства, первинні організації Атомпрофспілки. Головний її редактор у той час — Петриченко Микола Васильович — цинів безпосередній інтерв'ю, казав, «перше слово — від Бога». Таким чином напрацьовувалася й мережа авторів, без яких тижневик не міг би нормально функціонувати. Зрозуміло, працювали для Атомпрофспілки і за підтримки керівництва Атомпрофспілки. Серед творчих працівників, як кореспондент, починав свій профспілковий шлях Павло Прудніков.

ЛІТОПИСЦІ ІСТОРІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Від початку свого існування «Атомник України» послідовно висвітлював те, що відбувалося на підприємстві й в організаціях профспілки. Тому чимало фотодокументів і описів визначних для колективів подій містяться в архіві газети.

Так, історичним, на мою думку, є фото Миколи Васильовича на першій шпальті газети — гірло відкритого (!) реактора 2-го енергоблока Хмельницької АЕС. Підключено його до енергосистеми

належні до екіпіровки онучі, навіть декілька пар. Зрештою, всунулася в чоботи разом зі своїми власними черевиками.

На горизонт опустили мене в клітці разом з шахтарями, які заступали на зміну. Приземлилися. В темряві, підсвічуючи собі ліхтариком на шоломі, обережно рухалася тунелем за працівниками, човгаючи чоботями по воді й уявляючи себе на зйомці якогось фільму жавів. Темно, вузький прохід, сирість, пил, десь попереду чути



гуркіт обладнання з підземної вирубки, який з наближенням перетворюється на нерестерпний гуркіт.

У шахтаря, дійсно, суворі умови праці. Але що мене ще вразило — почуття відповідальності й солідарності. Бо це робота в команді, кожен тут залежить від іншого через великі ризики травмування. На жаль, шахтарська праця, яка забезпечує суспільство цінними ресурсами, не цінується державою...

Незабутніми були й виїзди на спеціалізовані підприємства зони відчуження. У Зоні час ніби зупинився серед залишків архітектури радянської епохи і буяння природи, а для працівників, які заїжджають сюди на вахту, створені «острівці цивілізації». Щоправда, «сталкерами» у Зоні для читачів газети зазвичай були Микола Васильович і його заступниця Людмила Яківна Гап'юк, які з цими місцями «зрослися душою».

Багато чудових моментів ми провели разом. Сьогодні я відчуваю вдячність за можливість працювати в редакції, бути частиною, хай і невеличкого, але такого сильного і натхненного колективу. Невід'ємними і важливими «пазлами» якого також були Розка Людмила Михайлівна (забезпечувала фінансово-господарську діяльність), віддані газеті впродовж усього її існування й дотепер Ганна Петрівна Пруднікова (відповідальна за «обличчя» газети) й Наталя Миколаївна Кравченко (гарантує, що видання вийде з «чистою» мовою).

Бажаю нинішній редакції, щоб газета залишалася цікавою і змістовною, успіхів, удачі, творчої наснаги!

Лілія СОКОЛОВА,
журналістка газети, редакторка сайту

Вдячна чудовому колективу

Робота в редакції газети «Атомник України» у 2002-2023 роках стала найкращим періодом моєї трудової діяльності. Я завжди почувалася важливою частиною нашого дружнього колективу, що став для мене сім'єю, під керівництвом Миколи Васильовича.

Він — людина з великою душею, яка прагнула обігріти нас своїм теплом. Щиро вдячна долі за те, що він був у моєму житті. Людмила Яківна — душа колективу, завжди на підйомі. Обійняти неосянжне — це про неї!

Лілія Станіславівна — творча особистість, яка вносила свою унікальну лепту в роботу. Аня, наша улюблениця, відіграє ключову роль у тому, який вигляд має газета, що дуже важливо для прийняття. Наталія Миколаївна — очі редакції, вона завжди помічає, що потрібно покращити і виправити в матеріалах.

Щиро вдячна не лише команді газети, а й «Атомпрофспілці».

Людмила РОЗКА, головний бухгалтер газети «Атомник України» (2002-2023 роки)



Саме «Атомник України» поєднав мене з Атомпрофспілкою!

У 2000 році я працювала бухгалтером у профспілці комунальників, і мій колега Петро Гаркавенко, головний бухгалтер Атомпрофспілки, попросив мене про допомогу: «Атомпрофспілка, яка зараз видає інформаційний бюлетень про свою діяльність, не звикла працювати на пісели і хоче бюлетень перетворити на повноцінну газету та зареєструвати її як самостійну юридичну одиницю. Допоможеш?»

Мені, як молодому спеціалісту, це завдання було цікавим, і я на громадських засадах розпочала працювати з документами — разом з фахівцями Атомпрофспілки ми уклали статут, потім я реєструвала новостворене видання масової інформації в державних органах. Коли все було готово, виникло питання про бухгалтерський облік у новому підрозділі. Запросили мене, і доки я працювала над розрахунками вартості видання та укладанням правил, за якими здійснюватиметься облік і звітування, редакційна команда розпочала вирішувати творчі завдання. Перетворення

«Атомника» зі скромного папірця на повноцінну галузеву газету відбувалося на моїх очах.

Взаємини із головним редактором Миколою Васильовичем ґрунтувалися на повній довірі, а іноді його навіть жартома сварила за те, що він підписує документи, не дивлячись, та закликала до більшій приспільності. З колективом редакції ми стали справжніми друзями, тож навіть тоді, коли я перейшла працювати в бухгалтерію ЦК Атомпрофспілки, з великою цікавістю продовжувала спостерігати, як змінюється й вдосконалюється наш «Атомник України».

Багато змін були продиктовані розвитком технологій. Хочу наголосити на тому, що опущена газета є настільки цікавою, що на сьогодні успішно конкурує з численними інтернет-ресурсами, які борються за нашу увагу.

Бажаю нашій газеті подальшого розвитку, вона всім нам дійсно дуже потрібна!

Олена ЖЕЛУДКОВА, заступниця головного бухгалтера ЦК Атомпрофспілки

Відсутність інформації про зроблену справу — відсутність самої справи!

Хочу щиро привітати інформаційну команду Атомпрофспілки з 25-ю річницею створення газети «Атомник України».

Я прийшла працювати в Атомпрофспілку в той рік, коли було створено газету. Тому добре пам'ятаю етапи її становлення і розвитку. Головне, що хочу зазначити — перший колектив газети, як штатні, так і позаштатні співробітники — це безперебійне становлення і розвитку. Головне, що хочу зазначити — перший колектив газети, як штатні, так і позаштатні співробітники — це безперебійне становлення і розвитку. Головне, що хочу зазначити — перший колектив газети, як штатні, так і позаштатні співробітники — це безперебійне становлення і розвитку.

Перший Головний редактор Петриченко М.В. — натхненник, надзвичайно талановита і чутлива людина, яка відчувала не тільки слово, а й енергетику Атомпрофспілки. Другий редактор — Гап'юк Л. Я. — людина з великим серцем, любов'ю до людей і до своєї справи, яка гармо-

нізувала всі процеси в газеті. Головний редактор сайту Атомпрофспілки Соколова Л.С. — глибока, відповідальна й обдарована журналістка, Пруднікова Г.П. — технічна, швидка, талановита співробітниця. Головний бухгалтер газети Розка Л.М. — активна і професійна членкиня команди.

Одне з гасел газети було таким: «Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!»

І колектив газети на 100% виконував задачу інформування, організаційного згуртування та просування профспілкової політики.

Бажаю нинішній команді гідно продовжувати вже закладені цінності «Атомника України»!

Лєся СЕМЕНЯКА,
головний фахівець з міжнародної роботи



АТОМНИК
України

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор: Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766
За точністю викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідчення про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 2000